

MOEDER-STUDENTE

DOOR
ALICE
BOOTH

Het was eenigszins anders gelopen, dan zij verwacht en bedoeld had. Wanneer Isabel het zei, legde zij een scherp ironisch accent op *eenigszins*. Zij hadden het zoo bedoeld, dat moeder bij hen zou komen, als een... ja, als een vrouw van wie je hield, als moeder; het moest prettig zijn om thuis te komen en dan alles klaar te vinden, een lekker schoteltje of een frisch drankje, om gasten te kunnen ontvangen zonder dat je zelf den heelen dag bezig was om alles klaar te maken. Moeder was moeder, die altijd hielp en lief was. Alleen zóó hadden Helen en Isabel haar gekend vroeger. Moeder deed altijd gejaagd; de zaak bracht veel geld in, maar gaf ook veel drukte. Nooit kon zij rustig aan tafel blijven; altijd werd onder het eten gebeld en dan zei moeder: „Dat zal juffrouw... zijn of mevrouw...; die moet ik zelf helpen. De pudding staat klaar in de keuken, kinderen. Jullie kunt jezelf wel helpen?”

Dan een haastige kus en 'n „op tijd naar school hoor,” en moeder was verdwenen. Ja, moeder had het altijd erg druk, maar altijd vond ze toch tijd om de meisjes zelf naar bed te brengen en te vragen naar school en zoo. Moeder was erg goed en lief, maar de meisjes hadden haar attenties en zorg altijd aanvaard als iets vanzelf sprekend. Pas toen zij ouder werden en reeds een half jaar college liepen, hadden zij het beseft: zij stonden naast hun moeder. Zij hielden van haar en voelden haar liefde als een weldaad, maar overigens had moeder geen invloed op hun leven; hun leven was zoo geheel anders. Zij wilden onafhankelijk zijn en vroegen haar dringend geen geld te sturen voor kamerhuur, boeken, collegegeld enz., dat verdienden zij zelf. Iedere veertien dagen schreven zij een brief naar huis, in de vakantie gingen zij op reis met vriendinnen van de universiteit en wanneer zij eens een week thuis waren namen zij moeder mee naar een lezing, nooit naar den schouwburg of een concert. Moeder was moeder, erg goed en lief en meer niet. En de meisjes waren studenten, ijverige studenten.

Moeder zelf kon zich niet meer voorstellen, dat zij meer dan drie jaar college had gelopen op denzelfde universiteit, waar Helen en Isabel nu studeerden. Eigenlijk was zij dom, zuchtte zij soms; de meisjes waren zoo ontwikkeld. Moeders studiejaren... nu ja, het was een mooi stadje, er waren heel lieve vriendinnen en aardige jongens op de universiteit en het was veel prettiger om te hooren, dat je mooie oogen had en een lief neusje, dan om maar steeds college te loopen. Het waren prettige jaren geweest, maar geen studiejaren.

De meisjes waren heel anders. Zij verzuimden geen enkel college, leefden voor boeken en door boeken, en als zij met mannen spraken, was het over den invloed van Plato op het Grieksche drama of zoo-

iets. Geestdriftig hadden zij hun appartement gehuurd, waar zij alles zelf wilden doen; onafhankelijk nietwaar. Zij zouden er rustig kunnen studeeren en schrijven en twee keer per week collega's en bekende persoonlijkheden uit de wetenschappelijke wereld ontvangen, om ernstig en diep te redeneeren over psychologie en sociale kwesties. Het zou een heerlijk leven zijn.

Daarom was het dubbel jammer dat er enkele bezwaren waren. Groenten en pudding maken niet zich zelf klaar, borden en schotels blijven vuil, als je ze niet wast en een kamer wordt erg stoffig als je niet iederen dag veegt en stof afneemt. Dan waren er nog de bedden en de waschtafels en de gaatjes in de kousen... Helen en Isabel dachten er zwaar over na; hun leventje van studie en geestelijke ontspanning werd ernstig bedreigd.

Toen zei Helen op zekeren avond:

„Moeder...”

„Wat moeder?”

„Als we moeder eens vroegen om hier te komen? Zij kan die akelige zaak sluiten en het huis verkoopen en dan kan ze hier wonen om ons huishoudentje te doen. Ze zal het beter en rustiger hebben dan thuis en ik denk dat ze het heel graag zou willen doen. Zullen we het haar voorstellen?”

Er werd een brief geschreven, een heel tactische brief, de meisjes waren trotsch op dien tactischen brief; studeerden ze geen logica? — En enkele dagen later stonden ze op het station, wachtend op moeder. Het was voor de meisjes een gebeurtenis; zij hadden moeder alleen in huis gekend, altijd druk en altijd vriendelijk en zorgzaam, in een eenvoudige huisjapon of groot schort. Maar dit vlugge, elegante vrouwtje, dat veerkrachtig uit den coupé wipte, was dat moeder? Isabel en Helen keken elkaar verrast aan; voor beiden was het een ontdekking. Wat was moeder nog jong en zoo chique gekleed; zij zou een aardige en charmante gastvrouw zijn. En was het moeder niet, die zoo ontelbaar veel recepten kende voor smakelijke schoteltjes? De meisjes meenden het zich vaag te herinneren.

Hoewel ze gewoonlijk op dergelijke futiliteiten geen acht sloegen, zagen de meisjes dat moeder in de tram en later op het college de aandacht trok. Helen betrapte zich zelf op plannen, om haar kapsel losser te maken en een licht japonnetje te koopen.

Toen zij de binnenplaats van het college overstaken naar hun kamers, ontmoetten zij professor Randolph. Zoodra moeder hem zag, liep zij op hem toe.

„Willie, wat een ontmoeting! Hoelang is het wel geleden?

Twintig jaar? We hebben samen college gelopen. En ben jij nu professor?”

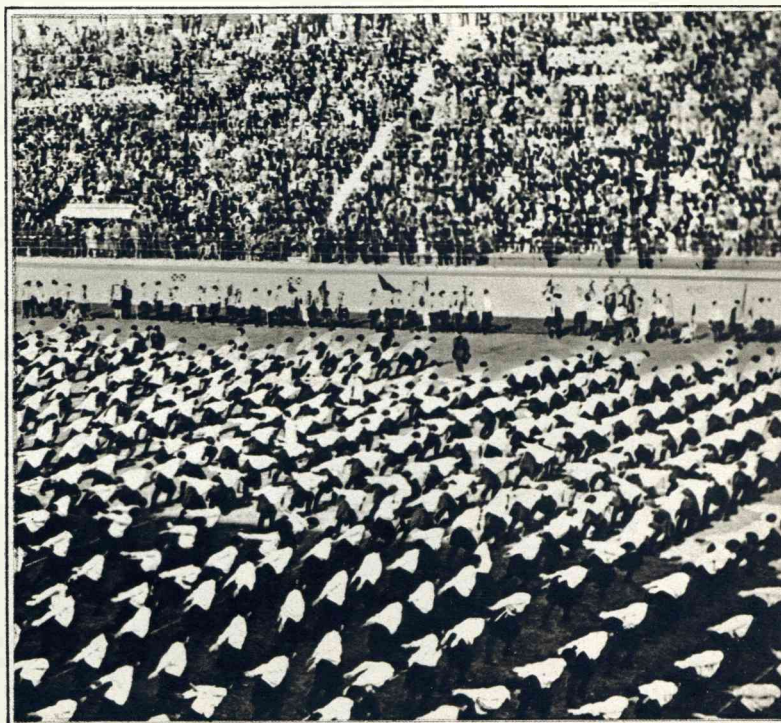
Dr. Randolph groette verrast terug.

„Mollie! Nog dezelfde Mollie! Je bent niets veranderd.” De meisjes keken verbaasd toe; zij wilden moeder dadelijk naar de kamers brengen, maar professor Randolph inviteerde moeder op een gezellige lunch in een naburig restaurant. En de meisjes gingen mee — om moeder te chaperonneeren. Maar zij amuseerden zich niet bijster.

Moeder werd een succes op het college. Geen enkele professor, die haar nog kende van vroeger, toen zij het levendigste en populairste meisje van de universiteit was, verzuimde haar op de kamers van de meisjes een bezoek te brengen. Moeder inviteerde hen dikwijls, en zij inviteerden haar met Helen en Isabel. Het collegeleven kreeg een gansch verschillend aspect voor de meisjes, en het was hun niet prettig te moeten bekenen, dat moeder had moeten komen om dit te ontdekken.

Moeder had ook tact, al studeerde ze geen logica. Zij zorgde er voor nooit bezoek te hebben, wanneer de meisjes hun geleerde bijeenkomsten hielden. Dan bleef ze uren in de keuken en produceerde de heerlijkste cakes en sandwiches. De meisjes zeiden, dat die snoeperijen afleidden, maar de gasten schenen het zeer te waardeeren en de kring-avondjes werden zoo bekend en populair, dat het getal der bezoekers steeds grooter werd. Maar tegelijk daalde het peil der gesprekken, men begon later en eindigde vroeger, en zelfs gebeurde het dat enkele gasten naar de keuken slopen om te helpen of een extra stukje pudding te bemachtigen, vooral chocoladepudding; dat was moeders groote roem.

Moeder beantwoordde niet aan de verwachtingen, vonden de meisjes; zij hadden het heel anders bedoeld. 't Was nog dezelfde moeder van thuis, vol zorg en hartelijkheid, maar hier op de universiteit had het een geheel verschillend effect. Zij werd de voornaamste, de meisjes schoven naar den achtergrond en hun gasten van de wetenschappelijke avondjes toonden meer belangstelling voor pudding en lekkere koffie dan voor literatuur of sociale vraag-

MASSA'S